

Верослав Стефановић

ИЗАСЛАНИК ИЗ БЕСКРАЈА

Зорици Миловановић

Носим те на утакмицу смрти
Где публика су гавранови
и слепи мишеви
Где вијори ветар гробља
Ко песма о твојој кожи

Носим те на јаблан
Да пољубиш цвет светлости
Да коров претвориш у хумке
А твоје зелене кости
Изникну између мене и Мораве

Водим те ка Жичи
Да ђаволе подојиш
И осмех светиш јагорчевином
Ко ноћ изникла на углу моје смрти

Претварам се у очи
Да гледам умирање у слици
И ветар што те донесе
Да цветаш у мојој рани

У звездано коло ме водиш
Да кољеш ми децу јагњаци
И лептире тражиш у потоку
Двери неба отвориш рукама мртвим
Ти грђена јоргованом ниси
Ни лешницима певала ниси
Док чекала си ветар и ништа

Мреш у таме иза брда
Ко последњи изасланик из бескраја
А анђели ору по мојој утроби

*

МЛАДО ЈАГЊЕ БЕЛИНЕ

Људи ми рекоше да препознајем крстове лица
Људи ми рекоше да одем на утрину по време
Да мртво биље још купам у крви
И припитомим самоћу за песнике
Што људе дави ко киша хризантеме
И неме говорнике шаље на исток иза пламена ветра
Да гледају младо јагње белине
Ко име исклесано у трави поред сна
Јутром без сенки ђавољих људи
Све њихове губаве љубави
А људи ми рекоше да идем
Да орем по сунцу и каменој шуми
Људи ме одведоше међу људе
Па ми ућуташе птице
А мрави одоше у раскоши гроба